

СЛІДАМИ ГЕРОЇВ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ

СЛАВА І СКРОМНІСТЬ – СИНОНІМИ

П'ятнадцять літ тому залишила білий світ Герой Соціалістичної праці, багатолітній депутат Верховної Ради СРСР, ланкова колгоспів «Ленінський шлях» та «Україна», нині уже Демидівського району, Антоніна Федорівна Гладчук. А в шістдесятих-вісімдесятих роках минулого століття її ім'я гриміло на весь Радянський Союз...

Не секрет, що у нинішньому складі Верховної Ради України не знайдеться народного обранця, який би міг конкурувати з Антоніною Федорівною у трудовій звитязі. Нині у парламенті заправляють фахівці, які переважно язиками із залученням не завжди потужного інтелекту намагаються налагодити щось на кшталт законотворчого процесу. Власне, що з цього маємо — у кожного своя думка, але хоч би як — толку мало. Та й не знайдеться там таких, хто б у п'ятнадцять літ впрігся у колгоспного воза і в поті чола тягнув одну з найважчих ділянок, яку ще називали «рабською» - буряківничу. Мабуть, жителям аграрного регіону немає потреби змальовувати будні буряківників, бо більшість із них знає, що це таке і з чим його їдять. Інколи складалася враження, що горбатитися у літню спеку на буряках — то найважча покара, а в колгоспах її вважали за почесну місію.

Буряківничка одісея Антоніни Гладчук розпочалася у післявоєнні роки, коли усе вирішували жіночі руки. Це з десятиліттями техніка певною мірою скоротить і полегшить трудомісткі процеси. І навіть у 1964 році, коли ланка перекальських буряківниць збирала з кожного гектара по 620 центнерів солодких коренів і Антоніні Федорівні було присвоєно звання Героя Соціалістичної праці, ставка, передусім, робилася на ручну працю.

У героїській славі Антоніна Федорівна не розгубила ні працелюбності, ні честі, ні авторитету, залишалася такою ж скромною і порядною, як і раніше. Щоправда, клопотів побільшало. Її обрали депутатом Верховної Ради СРСР, обличчя ланкової з «Ленінського шляху» прикрасило екрани телевізорів, вона гостювала на «Голубому вогнику», потрапила в оточення радянських зірок екрану, космосу, спорту, воєначальників, міністрів, державних діячів. Та й у цьому поважному товаристві зберігала шарм простої жінки, для якої екранна слава — це миттєвий спалах долі, бо її звичне місце — у рідному селі серед сім'ї та посестер по буряківничому ремеслу. До речі, під час засідань Верховної Ради у Москві Антоніна Федорівна познайомилася із багатьма депутатами-жінками із різних куточків Радянського Союзу, про яких згодом тепло відгукувалася на батьківщині і зберігала щире ставлення до них до кінця свого життя.

А ще героїня мала добру звичку, яка стала для неї традицією: із поїздок у кремлівські палаци і київські високі кабінети для усіх членів ланки привозила подарунки, сувеніри. До речі, затишна родина атмосфера у ланці зберігалася упродовж десятиліть, доки її очолювала Антоніна Федорівна. До того ж навіть механізатори Никон Кучер і Євген Слісарчук, яких закріпили за ланкою героїні, стали своїми в колективі. Вони трудилися виключно на плантаціях цукрових буряків, разом з усіма вболівали за врожай, бо оплата праці

членів колективу, в тому числі і механізаторів, залежала від кінцевого результату.

Зазначу, що Антоніна Федорівна вирішувала численні великі і малі клопоти односельчан, жителів навколишніх сіл, керівників села, колгоспу. Вона була своєю матір'ю Терезою для усіх, хто достукався до її розуму чи серця. Не секрет, що чимало з них і нині завдячують славній жінці за те, що у свій час розв'язала їхні життєві головоломки.

Більш як сорок звитязних літ трудилася Антоніна Гладчук у буряківничій ланці, з 1979 року «Ленінський шлях» увійшов до складу колгоспу «Україна», який очолював Герой Соціалістичної праці Борис Лотоцький, де своїми рекордними надоями дивувала країну ще одна героїня — Олександра Пилипівна Кондратюк. Але трьом героям, відомим в Україні аграріям і тваринникам, не було тісно в одному господарстві, бо не славу ділили, а працювали для людей, на благо і добро.

Уже після виходу на заслужений відпочинок Антоніна Федорівна разом зі своїм чоловіком Іваном Архиповичем перебралися із Перекаля у Млинів до молодшого сина Івана і невістки Світлани, де у родинному затишку допомагали виховувати внучок Іну та Олену. Непросто було вписатися у містечковий ритм після сорокалітніх сільських буднів, але помаленьку звиклася. Втім, Перекалі ж не за тридев'ять земель, тим паче, що там із сім'єю залишилася сестра Ганна та десяток-другий посестер по ланці, із якими, як кажуть, гори цукрових буряків зрушили...

Здавалося, надвечір'я долі уславлена героїня зустріне у яскравих життєвих барвах. Однак сталося по-іншому. Спочатку помер чоловік Іван Архипович, з яким десятки літ розділяли любов і сімейні клопоти, виховання синів Якова та Івана, колгоспний труд. А в 1994 році раптово обірвалося життя Антоніни Федорівни. Її тоді йшов лишень шістдесят другий рік. Поховали її у рідних Перекалях поруч із місцем вічного спочинку чоловіка. На жаль, не наворожила доля довгого віку і синам героїні. За прикрим збігом обставин їхня життєва дорога обірвалася на межі 49-и років: Яків Гладчук помер у 2000 році, похований у Рівному, Іван — у 2004 році і спочиває він вічним сном на кладовищі у Млинові. Пам'ять про славу трудивницю шанують п'ять внучок, родина, перекальська громада, усі, хто колись був поряд із нею і скупався у променях її жіночої скромності. Слава і людська простота були для неї синонімами...

Віталій ТАРАСЮК.

На фото: Антоніна Гладчук із внучкою Інною.